

TRANQUILITY

Їй хотілося б жити у Середньовіччі,
У шпильястому замку самотньої тітки,
Де зі світла – хіба смолоскипи і свічі,
А сусіди – ліси неозорі – і тільки.

Зі статечним лакеєм, який би їм гóдив,
Відслоняючи зранку брунатні гардини,
Простеляючи тінь, ніби килим, на сходи,
І пильнуючи стражем за скарбом родинним.

Всі б гуртом відчиняли іржаві ворота,
Щоби вийшла нарешті надвечір за мури,
Де дорога до спокою – невідворотна,
Коли кінь попід нею – злотавий чи мурий.

ПІДВАЛЬНІ НОТАТКИ

Уночі прокидаєшся, стиха питаєш: «Де ми?» –
На підвальній полиці, де поруч вишневі джеми.
Сумно літо всміхається слішком полуничним.
Запинаєшся коцом блаженським, бо більше нічим.
На колінах у мами – сусідська трирічна Ліза:
Вчить ляльок пакувати тривожні тугі валізи.
Віра кільчиться вперто, немов навесні картопля.
Знову снилось, що наші Лицáрі потвору топлять.
Як давно не було у степах так багато крові –
Гучно б'ються серця амарантові – бурякові.
У кутку – ніби кулі – дрібненька торішня морква.
Можна вийти нарешті: сирена, здається, змовкла.